

Thomas Merton

Vandaag, Vader, looft de blauwe hemel u. De tere groene en oranje bloesems van de tulpenboom prijzen u. De blauwe heuvels in de verte prijzen u, samen met de zoet geurende lucht die overvloeit van schitterend licht. De kibbelende vliegenvanghers prijzen u met de loeiende stieren en de kwartels die daarginds fluiten. Ook ik, Vader, prijs u, met deze schepsels, mijn broeders. U heeft ons allemaal samen gemaakt en u hebt mij hier geplaatst op deze morgen te midden van hen. Hier ben ik. Hier in deze kluis sta ik voor U. Hier ziet U mij. Hier houdt U van mij. Hier vraagt u het antwoord van mijn liefde en van mijn vertrouwen. Hier vraagt U mij om niets anders te zijn dan uw vriend. Uw vriend zijn is gewoon uw vriendschap aanvaarden omdat het uw vriendschap is. Deze vriendschap is uw leven, de Geest van uw Zoon. U hebt me hierheen geroepen om uw zoon te zijn, om steeds opnieuw geboren te worden in uw licht, in kennis, in aandacht, in dankbaarheid, in armoede en in lofprijzing.

Het grote werk van de zonsopkomst vandaag opnieuw. De ontzagwekkende eerbiedwaardigheid ervan. De heiligheid. Ondraaglijk zonder gebed en verering. Ik bedoel ondraaglijk als je echt alles opzij zet en ziet wat gebeurt (ongetwijfeld zijn velen zich nauwelijks ervan bewust dat het licht wordt, maar zijn ze beschermd tegen de eerbiedwaardigheid ervan door de neutraliserende verering van hun eigen maatschappij, hun eigen wereld waarin de zon niet langer opkomt en ondergaat. Een besef van het belang, de urgentie om te zien, volledig bewust, te ervaren wat hier is: niet wat wordt gegeven door mensen, door de maatschappij, maar wat wordt gegeven door God en wordt verborgen door (zelfs de monastieke) maatschappij. Helder besef dat ik bij deze eerste elementen moet zijn.

Echt lenteweer - dit zijn nu precies de dagen waarop alles verandert. Alle bomen komen snel in het blad en de heuvels zijn helemaal bedekt met de eerste groene frisheid van een nieuwe zomer. Onvervangbare zuiverheid van deze paar dagen die door God zijn gekozen als zijn teken!

Een mengeling van hemelsheid en beklemming. Opeens zie ik "hemelsheid", bijvoorbeeld, in het zuivere wit van de rijpe kornoeljebloesems tegen de donkere groenblijvende planten in de bewolkte tuin. Ook "hemelsheid" van het gezang van de onbekende vogel die hier misschien maar een paar dagen op doortrek is, een fraai, diep en eenvoudig liedje. Puur - geen pathos, geen mededeling, geen verlangen, puur hemels geluid. Ik word gegrepen door deze "hemelsheid" alsof ik een kind was - de geest van een kind waarvoor ik nooit iets heb gedaan om haar te verdienen en dat is mijn eigen aandeel in de hemelse lente. Niet van deze wereld of door mijn toedoen. Het gevoel dat "hemelsheid" de ware aard is van de dingen, niet hun aard, niet "in henzelf", maar het feit dat ze een geschenk zijn van liefde en vrijheid.

Nu is het tijd om op te staan en naar de toren te gaan. Nu is het tijd om U te ontmoeten, God. Ik klim de trillende wenteltrap op naar de klokkentoren. Nu ademt mijn hele wezen de wind in die door de klokkentoren blaast en mijn hand beroert de deur waardoor ik de hemel kan zien. De deur zwaait open over een uitgestrekte zee van duisternis en gebed.

Zal het moment van mijn dood zijn zoals dit? Zult U een deur openen over het grote bos, mijn voeten op een ladder onder de maan zetten en me wegvoeren tussen de sterren? Nu rijst het grote koor van levende wezens op uit de wereld beneden mijn voeten: leven dat zingt in de waterlopen, pulseert in de krekken, de velden en de bomen, koren van miljoenen en miljoenen springende, vliegende en kruipende dingen. En ver boven mij uit opent zich de koele hemel naar de bevroren verte van de sterren.

Ik bid met gekruiste benen, mijn rug tegen de toren geleund, en stel me dezelfde onbeantwoorde vraag. Heer God van deze gewichtige nacht: Ziet U de bossen? Hoort U het geruis van hun eenzaamheid? Aanschouwt U hun geheim? Herinnert U zich hun stiltes? Ziet U dat mijn ziel in mij begint te smelten als was?

Geen blad is er waar U niet op toeziet. Er is geen schreeuw die niet door U werd gehoord voordat het werd geuit. Geen water is er in de leisteen dat daar niet door Uw wijsheid is verborgen. Er is geen verborgen bron die niet door U is verborgen.

Er is geen vallei voor een eenzaam huis die niet door U was bestemd voor een eenzaam huis. Er is geen mens voor dit stuk bos die niet door U werd gemaakt voor dit stuk bos.

De dingen van de tijd worden geduld door de eeuwigheid. De schaduwen dienen U. De beesten zingen tot U voordat ze sterven. De stevige heuvels zullen verdwijnen als een versleten kledingstuk. Alle dingen veranderen, sterven en verdwijnen. Vragen komen op, worden actueel en verdwijnen ook weer. U, die in mijn binnenste slaapt, wordt niet ontmoet in woorden maar alleen waar leven in leven verschijnt en wijsheid in wijsheid. Met U bestaat er geen dialoog meer, geen twist, geen oppositie. U in mij en ik in U en U in hen en zij in mij: onteigening in onteigening, onthechting in onthechting, leegte in leegte, vrijheid in vrijheid. Ik ben alleen. U bent alleen. De Vader en ik zijn Een.